

Published On: Wed, May 13th, 2020

Aktualno | By Desk

**DA INZKO NIJE PROFESIONALNA KUKAVICA OVO BI ON OBJAVIO:
Znate li da je Tito bez ikakvog razloga ubio 15 austrijskih majki?**

Karlsruhe – Ova 2020. godina, godina za žitelje Bleiburga i okolice ima poseban povijesni značaj.

Radi se o 100. obljetnici prestanka okupacije od strane srpskih vojnih postrojbi koje su okupirale Korušku 1918. godine i povratka u državno pravni poredak svoje domovine Austrije 1920. godine ali i o 75. godišnjici Bleiburške tragedije i masakra nad 29 civilnih osoba od strane Titove Jugoslavenske armije.

1. Okupacija Bleiburga i Koruške nakon završetka 1. svjetskog rata

Raspadom Austro-ugarske Monarhije nastalo je otvoreno pitanje razgraničenja između Republike Austrije i Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca. Neekaj i na političko rješenje vojska Kraljevine SHS je 05.11.1918. okupirala veliki dio Koruške. Mirovnim sporazumom sklopljenim u Saint-Germainu 1919. godine je predviđeno izjašnjavanje naroda u Koruškoj po načelu samoodređenja.

Plebiscit je održan 10.10.1920. godine i zahvaljujući podršci Koruških Slovenaca svećenom od 59,04 % Koruška je ostala u Austriji. Mnogi Austrijanci nisu te godine mogli ni pretpostaviti da će ih njihova aktivnost za uspjeh plebiscita nakon 25 godina stajati života.

*Foto: Vlado Buli – „Mama, ne glasajte za Jugoslaviju, tad moram u vojsku za kralja Petra!“
Izvor: Plakat – Povijesni muzej Bleiburg*

2. Okupacija Koruške nakon završetka 2. svjetskog rata i ratni zločini Titovih komunista

Nakon završetka 2. svjetskog rata Jugoslavenska armija je imala zadatak da okupira Korušku, spriječi povlačenje neprijateljske vojske i zaustavi kretanje izbjeglica prema saveznoj zoni.

Ne obzirući se na službeni završetak rata koji je bio 08.05.1945. godine Titova vojska nastavila je ratna djelovanja i okupaciju Koruške.

51. vojvodaška divizija Treće jugoslavenske armije ulazi u Bleiburg 10.05.1945. godine.

Iz razgovora vojnih zapovjednika s civilnim vlastima u Bleiburgu nije se moglo naslutiti što će se dogoditi civilnom stanovništvu.

U ranim jutarnjim satima 11.05.1945. godine u Bleiburgu pristižu engleske postrojbe koje se raspoređuju u svojoj zoni odgovornosti. Pred očima engleskih vojsnika i vojnika, Titovi počinju s hapšenjem domaćeg austrijskog civilnog stanovništva po točno utvrđenom planu i upisanim imenima.

U Bleiburgu i okolici se uhićuje i u kamione ubacuje 29 civila. Nakon uhićenja se ispostavilo da su to osobe koje su bile aktivne 1920. godine u agitaciji za ostanak Koruške u Austriji.

Titovi partizani su imali cilj da se nakon 25 godina osvete svima onima koji su prije ili pripajanje Koruške Kraljevini SHS.

Neki aktivisti su uspjeli pobjeći u šumu i spasiti se, međutim u kućama u kojima nisu uspjeli naći i tražene muškarce, uhitili su njihove žene kako bi im se na taj način osvetili. Iz tog razloga u Bleiburgu i okolici je bilo uhićeno više žena od muškaraca.

– Titova armija je nakon završetka 2. svjetskog rata i okupacije Koruške uhitila 253 austrijska državljana koji su bili civili i protivnici komunističkih ideja i okupacije u Koruškoj.

Od toga su nakon zlostavljanja i mučenja usmrtili 130 muškaraca i žena, istaknuo je dr. Florian Thomas Rulitz autor knjige „Bleiburška i Vetrinjska tragedija 1945.“.

Takva tragedija na sudbina zadesila je 29 nevinih civila iz Bleiburga i okolice koji su nakon zlostavljanja, mučenja i bez sudskog postupka, poubijani 12.05.1945. godine, samo jedan dan nakon što su bili uhićeni. Ovaj svirepi ratni zločin ne može se opravdati ni čim pošto ove osobe nisu imale nikakve veze niti s Ustašama, niti s partizanima.

Morali su nastradati samo zato što su voljeli svoju domovinu Austriju, a o ovim nevinim žrtvama svjedoči i skromno spomen obilježje ispred škole u Bleiburgu.

Foto: Vlado Buli – Spomen obilježje za nevine žrtve stradale od Titovih partizana

Svaka nevinna žrtva zaslužuje štovanje, sjećanje i trajnu uspomenu kako se takvi zločini ne bi nikad više ponovili. Svaki pojedinik bio on vjernik ili ne, bio ove ili one nacije ako ima išta ljudskog u sebi trebao bi poštivati svaku nevinu žrtvu bez obzira na kojoj strani ona bila.

Da se ne zaboravi njihova patnja trebamo se sjetiti poimenice svih 29 nevinih civilnih žrtava, od kojih je bilo **15 žena**:

Marianne Bergler
Maria Drugowitsch
Frederike Ehrenfeldner
Antonia Folakovsky
Barbara Glawar
Maria Gratze
Magdalena Holzinger

Maria Kania
Else Konrad
Maria Mory
Maria Petrei
Johanna Sliutz
Elisabeth Steinio
Dora Skutl
Maria Schwarzl

---

i 14 muškaraca:

Bartholomäus Breitenhuber
Ferdinand Fleischmann
Johann Gratze
Georg Jorg
Willibald Juwan
Ferdinand Kania
Johann Magnet
Othmar Mory
Andreas Niemetz
Peter Raschl
Leopold Sadjak
Gottfried Treun
Philipp Zwick
Zdravja Franz

Sve nevine žrtve bez obzira na religiju, naciju ili boju kože zaslužuju svoj grob u kojem će u miru poivati.

Zato zamolimo Boga i svakog savjesnog ovjeka kako bi se svim nevinim žrtvama dao vječni mir i spokoj, pokazujući time jedan mali djelo ljudskosti.

Ove žrtve među kojima je bilo 15 žena osporavaju sve režimske povjesničare i njihove teze da Titovi partizani nisu nikada ubijali žene, djecu i starce.

Ovaj ratni zločin protiv civilnih osoba nakon završetka rata ne može se nikim opravdati. Nije nastao u ratnim dejstvima nego dugim planiranjem i svjesnim postupcima.

Ovo je bio samo uvodni dio i početak zločina koji su počinili mali balkanski pobjednici na krilima velikih sila, nakon 15.05.1945. godine nad Hrvatima, Srbima, Bošnjacima, Crnogorcima, Kozacima i ostalim narodima kao i ratnim zarobljenicima svih poraženih vojski.

Glavni cilj Titove komunističke ideologije je bio uništenje svih potencijalnih političkih protivnika među civilima i vojskom, kako u Koruškoj tako i na prostorima nove Jugoslavije.

Svi oni koji pravdaju zločine nad nevinim žrtvama, zabranjuju komemoracije i sjećanje na sve nevine žrtve u ratu ili porazu u današnjem civiliziranom i demokratskom svijetu čine još veći zločin od onoga koji se dogodio u ratnim uvjetima. Svi oni zaboravljaju da se istina može samo privremeno odgoditi ali se nikada ne može sakriti.

Foto: Vlado Buli – Hodo asnici kod spomen obilježja u Bleiburgu

Hodoasnici iz Karlsruhea i ostalih mjesta u Njemačkoj prihvatili su inicijativu Hrvatske radio emisije KROS da se prilikom dolaska na komemoraciju nevinim žrtvama u Bleiburgu oda prvo poštovanje nevinim civilnim žrtvama Bleiburga, upalili svijeće i pomolili se za njihove duše.

Od 2017. godine se redovito održavala molitva i paljenje svijeća da bi se 2019. toj inicijativi priključili i Austrijanci.

Nakon toga se sudjelovalo u molitvi kod Hrvatskog groba na mjesnom groblju Unter-Loibach, procesiji do Spomen obilježja na Bleiburškom polju i komemoraciji za sve nevine žrtve Bleiburške tragedije i Križnih putova.

Koruški povjesničar dr. Florian Thomas Rulitz kao dijete u tajnosti je slušao je istinite priče i svjedoka tog vremena o tragediji civilnih izbjeglica i vojnih zatvorenika nakon završetka 2. svjetskog rata.

Već tada je vidio da te priče ne odgovaraju službenim prikazivanjem tih događanja u svibnju u lipnju 1945. godine u Austriji. Kako bi se prikrila sva nedjela poneka spomen obilježja koja su postavljena na stratištima namjerno su zamjenjivala žrtve i zločinice.

S pogrešnim podacima željelo se prikazati Jugoslaviju u boljem svijetlu i posebno onemogućiti Koruške Slovence da traže ratnu odštetu, ističe dr. Rulitz.

On je u svojoj knjizi „Bleiburška i Vetrinjska tragedija 1945.“ dokumentirano i stručno prikazao sva stradanja nedužnih žrtava u Koruškoj koji su poubijani bez sudskih postupaka nakon završetka rata.

U uvodnom dijelu njegove knjige 2011. godine austrijski diplomat i Visoki međunarodni predstavnik u BiH, Valentin Inzko napisao je izjave u ostalog da je dr. Rulitz sa svojom knjigom unio dosta svijetla u mračnu i neistraženu prošlost, pokušavajući i na njih odgovore na mnoga pitanja. Uvjeren je da će se njegova knjiga biti tiskana i u Hrvatskoj i da će se najmanje jednom u godini na licu mjesta potaknuti kultura sjećanja na „Bleiburške žrtve“.

I dan danas se u Koruškoj stanovnici sa strahom od lijeve aršadske organizacije i komunističkih pristaša koji nikad neće prihvatiti Korušku u sastavu Austrije, prisjećaju svih tih stradanja.

U jednom intervjuu Valentin Inzko je napomenuo – U mojoj obitelji nije se nikad ili samo rijetko govorilo o masovnim grobnicama koje su jugoslovenski komunisti napravili.

Takav Inzko više ne postoji. Ovo što danas gledamo su ostaci ostataka nekadašnjeg Valentina Inzka.